
ĐURĐICA CVITANOVIĆ U KAJKAVSKOM SPRAVIŠČU

IZNIMNO DJELO KOJE NASTAVLJA NJEN ŽIVOT

[...] Ugledna povjesničarka umjetnosti doktorica Đurđica Cvitanović znatan je dio svoje nepresušne, biografske i znanstvene energije posvetila i našem društvu. Bila je, naime, među njegovim osnivačima, njegova višegodišnja predsjednica, potpredsjednica, počasna predsjednica, ali i dragocjena, aktivna i plodna suradnica, pa i svojevrsna suurednica časopisa KAJ. [...] Bila je doista dobar duh i pravi *spiritus movens*, i Kajkavskog spravišča i časopisa, čije je mnoge programe, teme i akcije, od znanstvenih skupova do stručnih ekskurzija inicirala i u njima sudjelovala od ideje do njezina ostvarenja.

Društvo i časopis bili su za nju ono mjesto uz koje je kao istaknuta povjesničarka umjetnosti vezala svoje primarno znanstveno područje, a čiji su radovi nastajali u najužem dodiru sa zemljom, građevinama i njihovim sadržajima svjetovne ili duhovne namjene... No to su bila ujedno i ona mjesta i područja u kojima će se integrirati i proučavati zajedno i svi drugi dijelovi nacionalne kulture - od jezika, književnosti i povijesti, do etnografije, glazbe i svih oblika individualnog autorskog i anonimnog autorskog, pučkog stvaralaštva. Zalagala se u Društvu i časopisu upravo za takav koncept i program koji se protegnuo i na izdavačku djelatnost u kojoj posebno mjesto pripada njezinim *Turopoljskim ljepoticama*, dragocjenoj knjizi čije smo drugo, prošireno izdanje predstavili.

U povjesnici Društva i časopisa Kaj Đurđica Cvitanović takvom svojom radom i plodnom biografijom kao i obimnom bibliografijom ne zaslužuje samo prigodan spomen nego i zaslužen, iako simboličan, spomenik po svome izuzetnom doprinosu. Stoga se (...) u *panteon zaslužnih*, zapravo i najzaslužnijih članova društva i suradnika časopisa upisuje trajno svojim respektabilnim djelom, pridružujući se u tom panteonu uglednom ženskom peterolistu, a koji uz nju čine znanstvenice, doktorice Anđela Horvat, Olga Šojat, Ljerka Dobronić i Olga Maruševski. Tim činom ona postaje trajnim dijelom povijesti našega društva i

Dr. sc. Đurđica Cvitanović – prije skupštine Kajkavskoga spravišća i proglašenja počasnom predsjednicom – veljače 2007. (foto: Dobriša Skok)

časopisa kojima je često bila njihovim identifikacijskim znakom, a kojima po odlasku ostaje svijetlim tragom i trajnim *mementom*.

A možemo slobodno reći kako su *Kajkavsko spravišće* i *Kaj* bili njezin drugi dragi dom u koji je rado i često svraćala i u kojemu će trajno odzvanjati njezin zvonki glas, treperiti njezin oštromni i vedri duh, grijati nas njezina ljudska toplina i suosjećanje sa svim našim društvenim i osobnim problemima. Našu dragu Đeku, kako smo je od milja zvali, ispraćamo (...) na njezinu putu do zvijezda opraštajući se s njome *Opomenom* Antuna Branka Šimića koji je zvijezdama dodijelio najljepšu aureolu i simboliku našega ljudskoga trajanja, pod uvjetom da pod njima tijekom ovozemaljskoga života koračamo uvijek puni ljudskog ponosa, hrabrosti i dostojanstva u stilu pouke i poruke iskazane stihom: *Čovječe, pazi da ne ideš malen ispod zvijezda*. Naša draga Đeka je upravo to znala i činila, i spontano kada je to priličilo, i hrabro kada je to trebalo, i izazovno i prkosno kada su hrabrost i prkos bili jedini mogući odgovor. Žalosni smo do dna svoga srca i duše [...] no utješeni time da nam kao svoj dragocjen zalag, oporuku i popudbinu, zajedno sa svojim djelom koja nastavlja njezin život, ostavlja nešto posebno lijepo - ujevićevsku vedrinu koju je veliki pjesnik namijenio svojim potomcima, svekolikom potomstvu svijeta, a koju nam je naša prijateljica, suradnica, životna suputnica i supatnica obilato darivala tijekom minulih desetljeća. Jer, pamtit

ćemo je upravo po toj velikoj ljudskoj vedrini i toplini koja je bila njezina ljudska snaga i najizraženija osobina, kao što ćemo je pamtiti i po predanosti svakome zadatku, po žaru njezina pristupa svemu čega se doticala; ostavljajući nam dobar dio sebe, svoje nepatvorene osobnosti, svoje radišnosti i svoje znanstvene upornosti do posljednjega daha. No, uza sve, to pamtit ćemo je s radošću i ponosom po plemenitosti i njezinih najiskrenijih domoljubnih čuvstava koja su također bila poticajem kao i ciljem njezinu osobnom, kao i širem, društvenom radu. Ta su čuvstva bila sastavnicom, organskim dijelom njezine prirode, njezinoga životnoga i znanstvenoga svjetonazora. [...]

Joža Skok

(Iz oproštajnog slova prof. dr. sc. Jože Skoka, tadašnjeg dopredsjednika Kajkavskoga spravišća, na ispraćaju dr. sc. Đurđice Cvitanović na zagrebačkom Krematoriju, 18. 05. 2009.)

*Dr. sc. Đurđica Cvitanović u svom radnom ambijentu
(foto: dr. sc. Olga Maruševski)*